

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 5Co/9/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4118212949
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Boris Minks
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2024:4118212949.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Borisa Minksa a sudcov JUDr. Olivera Kolenčíka a JUDr. Vladimíra Novotného, v spore žalobcu: Nitra Invest, s.r.o., so sídlom Mostná 29, Nitra, IČO: 36 561 690, zastúpený advokátskou kanceláriou: AK Šranko s.r.o., so sídlom Mostná 29, Nitra, IČO: 50 485 601, proti žalovanému: MH Invest, s.r.o., so sídlom Mlynské nivy 44/A, Bratislava, IČO: 36 724 530, v konaní zastúpený advokátom: JUDr. Allan Böhm, advokátska kancelária Böhm & Partners, so sídlom Jesenského 2, Bratislava, o zaplatenie 13 706,28 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 4. júla 2022, č. k. 10C/126/2018-851 v spojení s opravným uznesením zo dňa 12. decembra 2022, č. k. 10C/126/2018-892, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením v napadnutom výroku II. m e n í tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 7 981,92 eura do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšnej časti týkajúcej sa úroku z omeškania žalobu z a m i e t a .

II. V napadnutých výrokoch IV. a V. rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e .

III. Žalobcovi voči žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie (Okresný súd Nitra) rozsudkom zo dňa 4. júla 2022, č. k. 10C/126/2018-851 v spojení s opravným uznesením zo dňa 12. decembra 2022, č. k. 10C/126/2018-892, pri právnom posúdení podľa ust. § 4a ods. 1, 4 zák. č. 175/1999 Z. z. o niektorých opatreniach týkajúcich sa prípravy významných investícií a o doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase vydania rozhodnutia o vyvlastnení (ďalej len „zák. č. 175/1999 Z. z.“), § 2 ods. 1, § 4 ods. 3 zák. č. 282/2015 Z. z. o vyvlastnení pozemkov a stavieb a o nútenom obmedzení vlastníckeho práva k nim a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase vydania rozhodnutia o vyvlastnení (ďalej len „zák. č. 282/2015 Z. z.“), § 2 písm. g/ vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 429/2004 Z. z. o stanovení všeobecnej hodnoty majetku v znení účinnom v čase vydania rozhodnutia o vyvlastnení, čl. 11 ods. 4 ústavného zákona č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných ľudských práv a slobôd, čl. 20 ods. 4 zák. č. 460/1993 Zb. Ústava Slovenskej republiky, § 164, § 232 ods. 3, § 255 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), § 517 ods. 1, 2, § 563 zák. č. 63/1964 Zb. Občiansky poriadok (ďalej len „OZ“), § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Zb., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, návrh na prerušenie konania zamietol (výrok I.). Žalovanému súd uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 7 981,92 eur s úrokom z omeškania 5 % ročne z 7 981,92 eur od 29. 06. 2019 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok II.). Vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok III.). Žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % z priznanej sumy (výrok IV.). Znalec má proti žalovanému nárok na náhradu znalečného vo výške 288,70 eur, ktoré mu je žalovaný povinný zaplatiť do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok V.).

2. Pokiaľ ide o rozhodnutie vo veci samej, prvoinštančný súd uviedol, že žalobca podanou žalobou požadoval, aby súd rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť mu zvýšenie náhrady za vyvlastnenie nehnuteľností nachádzajúcich sa v obci A. kat. úz. B. vyvlastnených na základe rozhodnutia C. D. A., odbor výstavby a bytovej politiky zo dňa 04. 09. 2017 sp. zn. OU-NR-OVBP2-2017/026359-016 vo výške 13 706,28 eur s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 13 706,28 eur od 08. 11. 2018 do zaplataenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a priznať mu náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

3. Súd prvej inštancie uviedol, že v konaní nebolo sporné a aj bolo rozhodnutiami o vyvlastnení preukázané, že vlastnícke právo žalobcu k dvom parcelám CKN, ktoré sa nachádzajú v katastrálnom území B., a to parc. č. 1055/418 ostatná plocha o výmere 255 m² a parc. č. 1055/419 ostatná plocha o výmere 153 m² bolo vyvlastnené v prospech žalovaného z dôvodu vybudovania strategického parku, ktorý je významnou investíciou. K dohode o výške sumy náhrady za vyvlastnenie týchto dvoch parciel neprišlo a preto správny orgán v rozhodnutí o vyvlastnení určil náhradu za vyvlastnenie vychádzajúc zo znaleckého posudku č. 62/2017, ktorý vypracovala znalecká organizácia ÚEOS - Komercia a.s. dňa 27. 04. 2017 vo výške 7 318,08 eur. Žalobca proti takto určenej náhrade namietal, dal si vypracovať dva znalecké posudky, a v súlade so všeobecnou hodnotou zistenou znalcom E. B. v znaleckom posudku č. 43/2017 v celkovej výške 21 024,36 eur požaduje zaplataenie rozdielu náhrady za vyvlastnenie vo výške 13 706,28 eur (21 024,36-7 318,08) podľa § 4a ods. 4 zák. č. 175/1999 Z. z.. Pretože závery oboch znalcov boli v zrejmom nepomere a išlo aj o obzvlášť závažný prípad, súd na návrh oboch strán tohto sporu nariadil znalecké dokazovanie znaleckým ústavom - Ústav súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity, ktorý zistil všeobecnú hodnotu oboch parciel v celkovej výške 15 301,44 eur, po zaokrúhlení vo výške 15 300 eur.

4. Následne súd prvej inštancie konštatoval, že všeobecná hodnota vyvlastnených parciel bola zisťovaná troma znaleckými posudkami, ktoré vyhodnotil jednotlivo a v ich vzájomnej súvislosti, pričom dva súkromné znalecké posudky znaleckej organizácie ÚEOS - Komercia a.s. a znalca E. B. nepovažoval za objektívne a presvedčivé. Znalecká organizácia ÚEOS - Komercia a.s. zisťovala všeobecnú hodnotu nehnuteľností bez relevantného odôvodnenia iba za použitia metódy polohovej diferenciacie, bez toho, aby analyzovala miestny trh, hoci mala k dispozícii porovnávací materiál, a taktiež ani tento znalecký posudok neobsahuje analýzu porovnateľných kúp. Pri metóde polohovej diferenciacie použila nesprávny koeficient technického vybavenia ako stredná vybavenosť, nepoužila koeficient povyšujúcich faktorov a z posudku nie je zrejmé, či boli zohľadnené ochranné pásma so zriadením vecného bremena, čo vyplýva zo znaleckého dokazovania vykonaného znaleckým ústavom, ktoré koeficienty boli v rovnakej miere aplikované na všetky parcely bez ďalšieho skúmania ich odlišností. Znalec E. B., ktorý síce zisťoval všeobecnú hodnotu oboma metódami s takmer totožným výsledkom vo vzťahu k sporným parcelám, avšak pri metóde polohovej diferenciacie namiesto koeficientu inžinierske stavby použil koeficient nebytové stavby pre priemysel, koeficient technickej infraštruktúry pozemku použil na hornej hranici, pri stanovení koeficientu redukujúcich faktorov nezohľadnil existenciu inžinierskych vedení, pri porovnávačej metóde použil tri zmluvy, z ktorých zmluvu z roku 2011 mal pre extrémnu cenu z porovnávania vylúčiť. Bez bližšieho odôvodnenia vyjadril vplyv zmeny polohy a fyzický faktor aplikoval na všetky pozemky rovnaký, hoci neboli zhodné, čo bolo rovnako zistené znaleckým dokazovaním vykonaným znaleckým ústavom.

5. Znalecký posudok znaleckého ústavu, ktorý zisťoval všeobecnú hodnotu pozemkov metódou polohovej diferenciacie a aj porovnávacou metódou, ktorý porovnal aj oba predchádzajúce súkromné znalecké posudky považoval súd prvej inštancie za najobjektívnejší a najpresvedčivejší, pretože znalecký ústav v znaleckom posudku podrobne uviedol a vysvetlil metódu stanovenia všeobecnej hodnoty, použité koeficienty a ich hodnoty náležite odôvodnil. Na námietky žalovaného doplnil, že v prípade použitých sporných koeficientov funkčného využitia územia a povyšujúcich faktorov vychádzal z toho, že podľa územného plánu a územného rozhodnutia boli pozemky určené pre vybudovanie verejnej dopravy a technickej infraštruktúry, boli voľné tzn. nezastavané bez ohľadu na to, že boli určené na cestu, pretože bez dopravnej infraštruktúry nemôže žiadny priemyselný park existovať. V konaní bolo preukázané, že hranice priemyselného parku nie sú totožné s hranicami katastrálnych území, pretože priemyselný park sa rozprestiera vo viacerých katastrálnych územiach, a preto ani ďalšia námietka žalovaného, že znalec pre porovnávanie zvolil zmluvy aj z iného katastrálneho územia ako Mlynárce nie je dôvodná. Významná investícia sa realizovala skutočne na území už skôr založeného priemyselného parku Sever, kde sa podľa znalca preto už v roku 2008 pohybovali ceny na úrovni 37,92 eur/m². Aj

podľa porovnávaných zmlúv uzavretých v časovej blízkosti k rozhodnému dátumu boli porovnávané pozemky predávané za 57,60 eur/m², resp. 48 eur, 58,70 eur, 57,60 eur, 57,60 a 49,20 eur je všeobecná hodnota pozemku zistená znalcom vo výške 40,48 eur/m² objektívna. Súd prvej inštancie nevyhovел návrhu žalovaného na výsluch znalca, pretože to nepovažoval za účelné podľa § 208 ods. 3 CSP, ale umožnil mu vyjadriť sa k námietkam žalovaného písomne.

6. Keďže všeobecná hodnota pozemku sa musí zistiť znaleckým posudkom, ktorý nemôže byť viac ako dva roky starý, logicky musí byť zistená najneskôr ku dňu vydania rozhodnutia o vyvlastnení t. j. dňa 04. 09. 2017, ku ktorému dňu zisťoval hodnotu iba znalecký ústav je jeho posudok aj z tohto dôvodu relevantný. V konaní bolo preukázané, že na jednej zo sporných parciel realizoval žalovaný stavbu kanalizácie a vodovodu bez bližšieho označenia dátumu na základe stavebného povolenia zo dňa 24. 02. 2016, pričom boli dané do užívania dňa 27. 11. 2017 a dňa 11. 12. 2017 a z uvedeného dôvodu znalecký posudok znaleckej organizácie ÚEOS - Komercia a.s., ktorá zisťovala všeobecnú hodnotu ku dňu 27. 04. 2017 kedy ešte nemuseli byť tieto stavby zrealizované rovnako nie je možné považovať za hodnoverný.

7. Pretože v konaní bolo preukázané, že všeobecná hodnota vyvlastnených parciel ku dňu ich vyvlastnenia nebola 7 318,08 eur, ale 15 300 eur po zaokrúhlení, bola žaloba v časti o zaplatenie vyššej náhrady dôvodná, ale len v časti 7 981,07 eur a nie 13 7006,28 eur tak ako požadoval žalobca.

8. V konaní bola sporná aktívna legitímácia žalobcu, pretože bolo sporné, či bol v čase vyvlastnenia vlastníkom vyvlastnených parciel. Otázka vlastníckeho práva k vyvlastneným, ale aj ďalším parcelám, ktoré boli predmetom prídela prídelcovi B. F. podľa zákona o pozemkových reformách sa riešila v konaní, ktoré sa na Okresnom súde Nitra viedlo vo vzťahu k parcele parc. č. 1055/424 a ešte stále vedie pod sp. zn. 9C/133/2012. Kvôli tomuto konaniu bolo konanie prerušené, až kým nebolo právoplatne rozhodnuté o žalobe v časti týkajúcej sa vyvlastnených parciel, a pretože v časti týkajúcej sa parcely parc. č. 1055/424 bolo rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, žalovaný sa domnieval, že dôvod na prerušenie konania naďalej trvá a znovu konanie navrhol opäť prerušiť. Keďže parc. č. 1055/424 nie je predmetom tohto sporu, nemôže mať rozhodnutie súdu o tom, či prídelca B. F. bol alebo nebol v čase svojej smrti jej vlastníkom význam pre rozhodnutie súdu v tomto konaní. Súd prvej inštancie preto nepripojil spis sp. zn. 9C/133/2012 a návrh žalovaného na prerušenie konania podľa § 164 CSP ako nedôvodný zamietol.

9. V konaní pod sp. zn. 9C/133/2012 súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 05. 05. 2020 určil, že B. F. bol v čase svojej smrti vlastníkom všetkých parciel, pretože vznikli z parcely, ktorú nadobudol prídelom s výnimkou parc. č. 1055/418 a 1055/419, ktoré boli vyvlastnené, pričom súd z dôvodu nedostatku naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení vlastníckeho práva prídelcu, žalobu v tejto časti zamietol. Žalovaný sa bránil tým, že žalobca nebol vlastníkom ani vyvlastnených parciel, a tak mu nepatrí náhrada za vyvlastnenie a ani zvýšenie tejto náhrady, ktorú v tomto konaní od neho žalobca požaduje. Žalobca nie je preto na rozdiel od právnych nástupkyň po prídelcovi v konaní aktívne vecne legitimovaný. Bez ohľadu na výsledok konania vedeného pod sp. zn. 9C/133/2012 a dôvody, pre ktoré súd žalobe vyhovel, otázka vlastníckeho práva k sporným parcelám nebola právoplatne v uvedenom konaní vyriešená. Vzhľadom k tomu, že vyvlastnením prešlo podľa zák. č. 282/2015 Z. z. vlastnícke právo k týmto parcelám na žalovaného, ktorým rozhodnutím sú viazané aj právne nástupkyne prídelcu, už tak ani táto otázka vyriešená nemôže byť. Právne nástupkyne po prídelcovi preto mohli mať naliehavý právny záujem iba na určení, že do dedičstva po ich právnom predchodcovi patrí náhrada za vyvlastnenie sporných nehnuteľností, ktorú do úschovy súdu v konaní sp. zn. 7U/1/2017 zložil žalovaný vo výške 7 318,08 eur, kde by súd ako predbežnú otázku riešil otázku vlastníckeho práva. Právne nástupkyne sa však takéhoto určenia nedomáhali v konaní sp. zn. 9C/133/2012 a nedomáhajú sa ho ani v žiadnom inom súdnom konaní, ktorá otázka je vzhľadom na vyjadrenie žalobcu sporná, a preto by aj v prípade, ak by si podali návrh na dodatočné konanie o dedičstve boli na takéto konanie odkázané. Žalovaný sa napriek tejto svojej obrane bez logického zdôvodnenia nebránil proti rozhodnutiu súdu o vydaní náhrady za vyvlastnenie žalobcovi, ktoré rozhodnutie tak nadobudlo právoplatnosť a žalobcovi bola vyplatená náhrada za vyvlastnenie vo výške 7 318,08 eur. Pretože rozhodnutím správneho orgánu o vyvlastnení bolo vyvlastnené vlastnícke právo žalobcu, ktorému bola vyplatená náhrada za vyvlastnenie s tým, že právo na zaplatenie zvýšenej náhrady má podľa § 4a ods. 4 zák. č. 175/1999 Z. z. vyvlastnený, ktorým je žalobca, je potom žalobca aktívne vecne legitimovaný požadovať aj vyplatenie zvýšenej náhrady za vyvlastnenie. Vzhľadom na uvedené táto obrana žalovaného nie je dôvodná. Podľa vysloveného názoru

súdu prvej inštancie právnym nástupkyňami nič nebráni domáhať sa rovnako aj určenia, že do dedičstva po prídelcovi patrí aj táto zvýšená náhrada, ktorý nárok by si v prípade zamietnutia tejto žaloby už voči žalovanému nemohli úspešne uplatniť z dôvodu uplynutia prekluzívnej lehoty.

10. Žalobca pôvodne navrhoval prerušenie konania do skončenia konania o správnej žalobe, ale pretože uvedenú žalobcu vzal späť a na návrhu na prerušenie konania už netrval, súd prvej inštancie o tomto návrhu nerozhodol a vylúčil aj pripojený spis Krajského súdu v Nitre.

11. Čas splnenia nebol medzi stranami sporu dohodnutý a z uvedeného dôvodu bol žalovaný podľa § 563 OZ povinný splniť žalobcovi dlh prvého dňa po tom, čo ho žalobca o plnenie požiadal. Pretože žalobca požiadal žalovaného preukázateľne o plnenie až doručením žaloby zo strany súdu dňa 28. 06. 2019, je žalovaný v omeškaní so splnením tohto peňažného dlhu podľa § 517 ods. 1 veta prvá OZ až od 29. 06. 2019. Žalobca má preto podľa § 517 ods. 2 OZ právo na zaplatenie úrokov z omeškania z priznaného plnenia od 29. 06. 2019 do zaplatenia s tým, že obrana žalovaného v tomto smere nie je dôvodná. Vychádzajúc z tej skutočnosti, že ku dňu 29. 06. 2019 bola základná úroková sadza Európskej centrálnej banky 0 %, má žalobca podľa § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Zb., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 01. 02. 2013, nárok iba na úroky z omeškania vo výške 5 % ročne. Podaná žaloba v časti o zaplatenie úrokov z omeškania bola dôvodná iba do výšky 5 % ročne z 7981,92 eur od 29. 06. 2019 do zaplatenia a vo zvyšnej časti žalovaného príslušenstva bola zamietnutá.

12. Súd prvej inštancie poznamenal, že podaná žaloba bola dôvodná iba v časti o zaplatenie 7 981,08 eur a súd v tejto časti jej vyhovel, tak nezhliadol dôvod určiť dlhšiu lehotu na plnenie. S poukazom na ust. § 232 ods. 3 vety prvej CSP potom rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 7 981,92 eur s úrokom z omeškania 5 % ročne z 7 981,92 eur od 29. 06. 2019 do zaplatenia v lehote do 3-och dní od právoplatnosti rozsudku a v nedôvodnej časti žalobu zamietol.

13. Prvoinštančný súd rozhodol aj o nároku na náhradu trov konania. Žalobca bol v konaní čo do základu nároku celkom úspešný a aj keď nebol celkom úspešný, čo do jeho výšky, tým, že vyriešenie tejto otázky záviselo od výsledkov znaleckého dokazovania vykonaného znaleckým ústavom, čo prevyšovalo možnosti žalobcu, má žalobca nárok na náhradu trov konania podľa § 255 ods. 1 CSP. Ani nová právna úprava nevylučuje osobitný režim posudzovania úspechu v konaní a nárokov na náhradu trov v prípadoch, keď výška plnenia závisí od znaleckého posudku, tak ako tomu bolo podľa úpravy v Občianskom súdom poriadku (nález Ústavného súdu SR z 15. apríla 2020, sp. zn. II. ÚS 399/2019). Pretože nikto netvrdil, a ani súd prvej inštancie nezistil žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 257 CSP, pre ktoré by žalobcovi nárok na náhradu trov konania nemal priznať, rozhodol, že žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % z priznanej sumy.

14. Opravným uznesením zo dňa 12. 02. 2022 č. k. 10C/126/2018-892 súd prvej inštancie podľa § 224 CSP opravil výrok V. rozsudku zo dňa 04. 07. 2022 č. k. 10C/126/2018-851 tak, že tento správne znie: Znalec má proti žalovanému nárok na náhradu znalečného vo výške 288,70 eur, ktoré mu je žalovaný povinný zaplatiť do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

15. Žalobca a aj žalovaný zložili na trovy znaleckého dokazovania preddavky každý vo výške 2 850,- eur, pričom znalcovi bola uznesením zo dňa 23. 05. 2022 č. k. 10C/126/2018-706 priznaná náhrada znalečného vo výške 5 988,70 eur. Znalečné bolo v rozsahu 5 700,- eur už zaplatené zo zložených preddavkov, a pretože nebolo v celom rozsahu kryté preddavkami, v časti 288,70 eur (5 988,70-5 700) súd prvej inštancie za analogického použitia ustanovenia § 255 ods. 1 CSP rozhodol, že nárok na náhradu týchto trov má znalec proti neúspešnému žalovanému, ktorý je povinný mu ich zaplatiť do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

16. Proti tomuto rozsudku v rozsahu výroku II., IV. a V. podal včas odvolanie žalovaný, prostredníctvom svojho právneho zástupcu, navrhujúc odvolaciemu súdu, aby rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zmenil a žalobu zamietol, resp. aby rozhodnutie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V podanom odvolaní poukázal na existenciu odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/, d/, e/ f/ a h/ CSP. Je toho názoru, že záver súdu prvej inštancie o aktívnej legitímácii žalobcu je nesprávny a vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Pokiaľ totiž B. F. bol v čase svojej smrti vlastníkom všetkých parciel, ktoré vznikli z parcely 1055/10b, ktorú

nadobudol prídelom (tento záver vyplýva z konania sp. zn. 9C/133/2012), tak musel byť v čase svojej smrti aj vlastníkom parc. č. 1055/418 a 1055/419, ktoré boli vyvlastnené. Tento nespochybniteľný a preukázateľný záver vychádza z dvoch skutočností: a) že parc. č. 1055/418 a 1055/419 preukázateľne a nespochybniteľne vznikli z parcely, ktorú B. F. nadobudol prídelom; b) že B. F. zomrel dňa XX. XX. XXXX a vyvlastnenie nadobudlo právne účinky až 10. 11. 2017, t. j. 24 rokov po jeho smrti. Ak je teda preukázateľnou a nespochybniteľnou skutočnosťou záver, že B. F. bol v čase svojej smrti vlastníkom aj parc. č. 1055/418 a 1055/419, tak z tejto skutočnosti vyplýva, že žalobkyne z konania sp. zn. 9C/133/2012 – G. E., nar. XX. XX.X XXX (dcéra poručiteľa) a H. I., nar. XX. XX. XXXX (vnučka poručiteľa), ako právne nástupkyne poručiteľa (B. F.) museli byť vlastníčkami predmetných parciel č. 1055/418 a 1055/419 – v čase ich vyvlastnenia. Právo žiadať vyvlastňovaciu náhradu a aj vyššiu náhradu za vyvlastnenie teda nepatrí žalobcovi, ale žalobkyňiam v konaní pod sp. zn. 9C/133/2012, ktoré boli mimochodom aj riadnymi účastníkmi vyvlastňovacieho konania.

17. Súd prvej inštancie teda nesprávne uviedol, že B. F. v čase svojej smrti nebol vlastníkom parc. 1055/418 a 1055/419, ktoré boli vyvlastnené. Súd si pritom neuvedomil, že akt vyvlastnenia nespochybňuje vlastníctvo B. F. v čase jeho smrti, ale spochybňuje možnosť spätnej saturácie vlastníctva s prechodom na dedičov. Preto súd v konaní 9C/133/2012 nemohol vyhovieť nároku, že predmetné nehnuteľnosti (parc. č. 1055/418 a 1055/419) patria do dedičstva. Uvedený záver jednoznačne vyplýva z oboch rozhodnutí súdov (súdu prvej inštancie aj odvolacieho súdu), ktoré vo veci konali a rozhodli v konaní 9C/133/2012. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací v tomto konaní (v odvolacom konaní bolo konanie vedené pod sp. zn. 9Co/139/2020) v odôvodnení druhostupňového (odvolacieho) rozhodnutia jasne uviedol, že žalobkyne G. E. a H. I. považuje za právne nástupkyne po nebohom B. F. aj pri parc. č. 1055/418 a 1055/419, avšak v dôsledku vyvlastnenia neexistoval naliehavý právny záujem na určení, že tieto nehnuteľnosti patria do dedičstva. Vyslovene však uviedol, že tento nárok existuje ako pohľadávka, ktorá je majetkom poručiteľa a zaraďuje sa medzi aktíva dedičstva. Žalovaný má za to, že nebol žiadny dôvod vo veci meritórne rozhodnúť už dňa 04. 07. 2022, keď k tomuto dňu ešte neboli právoplatne judikované skutočnosti vyplývajúce z konania sp. zn. 9C/133/2012, na ktoré sa žalovaný odvolával, t. j. nebolo rozhodnuté, komu patrí vyvlastňovacia náhrada za vyvlastnené pozemky parc. č. 1055/418 a 1055/419, kde si nárok robia ako právne nástupkyne po nebohom B. F., t. j. G. E. a H. I., tak aj žalobca Nitra Invest, s.r.o. Tieto skutočnosti potvrdil aj právny zástupca žalobkyň v konaní sp. zn. 9C/133/2012, ktorý adresoval Okresnému súdu Nitra oznámenie o tom, že v tomto súdnom konaní bolo preukázané, že Nitra Invest, s.r.o. prinajmenšom v rozsahu uvedených parciel nebol vlastníkom a preto mu nie je možné náhradu za vyvlastnenie vyplatiť. Uvedené oznámenie sa nachádza v súdnom spise. Okrem toho právny zástupca v tejto výzve uviedol podstatnú skutočnosť, že žalobkyne z konania sp. zn. 9C/133/2012 čakajú len na doručenie rozhodnutia Krajského súdu v Nitre, ako súdu odvolacieho v konaní a následne začnú konanie o dodatočnom prejednaní dedičstva, predmetom ktorého bude náhrada za vyvlastnenie vyššie uvedených nehnuteľností, ktorá bola uložená na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 7U/1/2017. Z tohto pohľadu je teda námietka absencie aktívnej legitímácie žalobcu v čase rozhodovania súdu prvej inštancie relevantná.

18. Súd prvej inštancie rovnako pochybil, keď ustálil výšku doplatku náhrady za vyvlastnené pozemky bez vykonania všetkých relevantných dôkazov, ktorými by takto ustálená výška doplatku nebola spochybniteľná. Odvolateľ vyjadril nesúhlas s bodom 40 odôvodnenia napadnutého rozsudku, pričom uviedol, že ak súdna prax prijme logiku, ktorá viedla súd prvej inštancie k výpočtu a určeniu doplatku náhrady za vyvlastnené pozemky, premietnutú do výroku II. napadnutého rozsudku, dôjde k totálnemu znefunkčneniu procesu vyvlastňovania, keďže každý jeden vyvlastňovaný subjekt bude brániť vyvlastňovaniu jeho pozemkov a naťahovať tak vyvlastňovacie konanie, pretože čím neskôr dôjde k samotnému vyvlastneniu, tým vyššia bude náhrada za vyvlastnené pozemky.

19. Žalovaný v ďalšom namieta odmietnutím vykonania dôkazu (výsluch znalca na pojednávaní), čím súd prvej inštancie zabránil zisteniu všetkých skutkových skutočností potrebných pre svoje spravodlivé a zákonné rozhodnutie, a zároveň nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovanému, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

20. K napadnutému výroku II. žalovaný uviedol, že sa v žiadnom prípade nestotožňuje s priznaným úrokom z omeškania, nakoľko k žiadnemu omeškaniu zo strany žalovaného nedošlo. Má za to, že je v rozpore s ustanoveniami občianskeho zákonníka, aby súd priznal žalobcovi nárok na úrok z omeškania

od doby, kedy o samotnom nároku na vyššiu náhradu za vyvlastnenie ešte nebolo právoplatne rozhodnuté. Ak teda nie je určená právoplatným rozhodnutím súdnej inštancie povinnosť žalovaného zaplatiť žalobcovi konkrétne vyčíslenú istinu, nemohol sa žalovaný dostať s jej zaplatením do omeškania. Do vydania rozhodnutia súdu v tomto spore teda žalovaný splnil všetky svoje povinnosti v súvislosti s právoplatným výrokom rozhodnutia o vyvlastnení, v dôsledku čoho sa žalovaný do žiadneho omeškania nedostal. Vzhľadom na namietaný výrok II. žalovaný nesúhlasí ani so súvisiacim výrokom IV. K výroku V. žalovaný uviedol, že tento je pre jeho nezrozumiteľnosť v zásade nevykonateľný.

21. Žalobca sa k žalovaným podanému odvolaniu vyjadril, prostredníctvom splnomocneného právneho zástupcu uvádzajúc, že súd prvej inštancie rozhodol napadnutým rozsudkom správne a zákonne. Podstatou sporu bolo určenie hodnoty nehnuteľností, ktoré boli žalobcovi vyvlastnené s tým, že z pohľadu výsledku konania zásadný dôkaz – kontrolný znalecký posudok – bol dôkazom, ktorého vykonanie navrhli zhodne obe strany sporu a obe strany sporu za účelom zabezpečenia tohto dôkazu aj zložili na účet súdu požadovaný preddavok na trovy dôkazu. Žalobca má za to, že odvolanie nie je riadne a dostatočne odôvodnené v zmysle požiadaviek CSP, keďže z odvolania nie je zrejmé, aké konkrétne skutkové okolnosti a aký konkrétny postup súdu prvého stupňa v prejednávanej veci má napĺňať ten-ktorý zákonný odvolací dôvod podľa CSP. K žalovaným namietanej aktívnej vecnej legitímácii uviedol, že žalobca bol ako vyvlastnený označený vo vyvlastňovacom rozhodnutí, bola mu z úschovy súdu vyplatená náhrada za vyvlastnenie a v konaní 9C/133/2012 bola vo vzťahu k určaniu vlastníctva vyvlastnených nehnuteľností žaloba H. I. a G. E. právoplatne zamietnutá. Konajúci súd otázku aktívnej legitímácie žalobcu v napádanom rozsudku dostatočne a zrozumiteľne vysvetlil v bodoch 44. a 45. odôvodnenia. Konštatoval, že doposiaľ neexistuje rozhodnutie a ani neprebíha také konanie, ktoré by mohlo ovplyvniť postavenie žalobcu ako subjektu vyvlastneného v rozhodnutí o vyvlastnení, a teda ako subjektu oprávneného podľa § 4a ods. 4 zák. č. 175/1999 Z. z. podať žalobu o zvýšenie náhrady za vyvlastnenie. Nejestvuje dôkaz o tom, ako tvrdí žalovaný v podanom odvolaní, že žalobkyne z konania 9C/133/2012 sa stále domáhajú vyplatenia vyvlastňovacej náhrady. K určaniu výšky náhrady za vyvlastnenie uviedol, že pre tento prípad je len logické, že výška náhrady za vyvlastnenie by sa mala určovať ku dňu právoplatnosti vyvlastňovacieho rozhodnutia, kedy reálne vyvlastnený subjekt stratil vlastnícke právo k vyvlastneným nehnuteľnostiam. Ak iné subjekty akceptovali náhradu za vyvlastnenie navrhnutú žalovaným v návrhu kúpnych zmlúv alebo určenú vo vyvlastňovacom konaní, teda si svoje právo na zvýšenie náhrady neuplatnili, je to ich rozhodnutie, ktoré nemá vplyv na toto konanie. Opakovane poukázal na skutočnosť, že suma, ktorú je žalovaný napadnutým výrokom rozsudku povinný žalobcovi zaplatiť ako zvýšenie náhrady za vyvlastnenie, vychádza z dôkazu, ktorého vykonanie navrhol aj žalovaný. Žalobca nemôže niesť zodpovednosť za výsledok kontrolného znaleckého dokazovania. K namietanému úroku z omeškania žalobca uviedol, že v tomto smere považuje napadnuté rozhodnutie súdu za správne a zákonné. Z uvedených dôvodov navrhol odvolaciemu súdu, aby rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch ako vecne správne potvrdil.

22. Žalovaný k vyjadreniu žalobcu uviedol, že s týmto nesúhlasí a naďalej považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie za nesprávne a nezákonné, pričom opätovne poukázal na dôvody prezentované v podanom odvolaní.

23. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie žalovaného bolo podané oprávnenou osobou v rámci zákonnej lehoty pre podanie odvolania (§ 362 ods. 1 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok, viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania (§ 379 a § 380 CSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) v jeho výrokoch II., IV. a V.. Následne odvolací súd podané odvolanie zo strany žalovaného vyhodnotil z časti za opodstatnené (v časti priznaného príslušenstva), s rozhodnutím o ňom tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

24. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa § 388 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

Podľa § 191 ods. 1 CSP, dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

Podľa § 220 ods. 2 veta tretia CSP, súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 217 ods. 1 veta prvá CSP, pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia.

Podľa § 378 ods. 1 CSP, na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 4a ods. 1 veta práv a druhá zák. č. 175/1999 Z. z., o niektorých opatreniach týkajúcich sa prípravy významných investícií a o doplnení niektorých zákonov, v jeho znení účinnom v čase vydania rozhodnutia o vyvlastnení, na účel realizácie významnej investície možno za náhradu pozemok alebo stavbu vyvlastniť alebo vlastnícke právo k pozemku alebo stavbe obmedziť, ak je to vo verejnom záujme a nie je možné nadobudnúť právo k pozemku alebo stavbe dohodou. Ak tento zákon neustanovuje inak, vzťahuje sa na vyvlastnenie všeobecný predpis o vyvlastňovaní.

Podľa § 4 ods. 3 zák. č. 282/2015 Z. z., o vyvlastňovaní pozemkov a stavieb a o nútenom obmedzení vlastníckeho práva k nim a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase vydania rozhodnutia o vyvlastnení, podkladom na určenie náhrady za vyvlastnenie je všeobecná hodnota pozemku alebo všeobecná hodnota stavby, alebo všeobecná hodnota práva zodpovedajúceho vecnému bremenu; tá sa určí na základe znaleckého posudku nie staršieho ako dva roky. Náhrada za vyvlastnenie nesmie byť nižšia ako všeobecná hodnota určená znaleckým posudkom.

Podľa § 2 písm. g/ Vyhl. MS SR č. 492/2004 Z. z., o stanovení všeobecnej hodnoty majetku v znení účinnom v čase vydania rozhodnutia o vyvlastnení, na účely tejto vyhlášky sa rozumie všeobecnou hodnotou majetku výsledná objektivizovaná hodnota majetku, ktorá je znaleckým odhadom najpravdepodobnejšej ceny hodnoteného majetku ku dňu ohodnotenia v danom mieste a čase, ktorú by tento mal dosiahnuť na trhu v podmienkach voľnej súťaže, pri poctivom predaji, keď kupujúci aj predávajúci budú konať s patričnou informovanosťou i opatrnosťou a s predpokladom, že cena nie je ovplyvnená neprimeranou pohnútkou, obvykle vrátane dane z pridanej hodnoty.

Podľa čl. 11 ods. 4 ústavného zák. č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd, vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné len vo verejnom záujme, a to na základe zákona a za náhradu.

25. Odvolací súd v tomto odvolacom konaní pri akceptovaní svojej zákonnej povinnosti skúmať, či zo strany žalovaného odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie nebol vydaný v konaní postihnutom výskytom niektorej z procesných väd obsiahnutých v ust. § 389 ods. 1 CSP, zaujal ten záver, že napadnutý prvoinštančný rozsudok ani jednou z procesných väd obsiahnutých v citovanom ustanovení CSP netrpí, a preto ho v jeho výrokoch IV a V. ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Pokiaľ ide o odvolaním napadnutý výrok II. prvoinštančného rozsudku, tak vo vzťahu k tomuto odvolací súd aplikoval procesný postup v zmysle § 388 CSP, pretože nevzhladol danosť procesných podmienok pre potvrdenie, resp. zrušenie výroku II. predmetného rozsudku.

26. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní o uplatnenom žalobnom nároku žalobcu v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav potrebný k tomu, aby mohol objektívnym a zároveň aj spravodlivým spôsobom priznať žalobcovi zvýšenú finančnú náhradu za vyvlastnené pozemky v sume 7 981,92 eura s tým, že nad túto sumu po žalovaných 13 706,28 eura podanú žalobu opodstatnene ako nedôvodnú zamietol. Pokiaľ ide o právne posúdenie prejednávanej veci súdom prvej inštancie, tak toto sa odvíja od aplikácie správnych ustanovení, či už všeobecného hmotnoprávneho predpisu (OZ) odcitovaných v bodoch 47., 48. a 49., odôvodnenia napadnutého rozsudku, všeobecného procesného predpisu (CSP) odcitovaného v bode 52. odôvodnenia napadnutého rozsudku, ako aj príslušných ustanovení špeciálnych právnych predpisov hmotnoprávnej povahy v zmysle ich citácie v rámci bodov 29. až 36. odôvodnenia napadnutého rozsudku. Za plne súladný s obsahom ust. § 191 ods. 1 CSP je potrebné vyhodnotiť celkový proces

vykonaného dokazovania prvoinštančným súdom, ktorý bol založený na hodnotení dôkazov získaných v tomto konaní jednotlivo a zároveň aj vo vzájomnej súvislosti, prihliadnuc pritom na všetko podstatné, čo vyšlo počas konania najavo.

27. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku je potrebné uviesť, že pokiaľ ide o výpovednú hodnotu rozsudku súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutých výrokoch II., IV. a V. ako vecne správnych v zmysle § 387 ods. 1 CSP, tak táto rezultuje z odôvodnenia napadnutého rozsudku spĺňajúceho esenciálne náležitosti obsiahnuté v ust. § 220 ods. 1 až 4 CSP. Vzhľadom k uvedenému odvolací súd v ďalšom poukazuje na rozsah a predovšetkým obsah odôvodnenia napadnutého rozsudku (okrem odôvodnenia priznania 5 % p. a. úroku z omeškania žalobcovi v rámci bodu 51. citovaného rozsudku), s ktorým sa stotožňuje (§ 387 ods. 2 CSP).

28. K žalovanému pertraktovanému záveru, či už v konaní pred súdom prvej inštancie, resp. v tomto odvolacom konaní ohľadom nedostatku aktívnej vecnej legitímácie na strane v tomto spore vystupujúceho žalobcu, je v súlade so zaujatým právnym názorom prvoinštančného súdu potrebné poznamenať, že to bol práve v žalobe označený žalobca, ktorému podľa právoplatného a v žalobe špecifikovaného rozhodnutia príslušného správneho orgánu s poukazom na ust. § 2 ods. 1 zák. č. 282/2015 Z. z. o vyvlastňovaní vo verejnom záujme vyvlastnené vlastnícke právo k dvom parcelám registra „C“ nachádzajúcim sa v k. ú. B. (parc. č. 1055/418 ostatná plocha o výmere 255 m² a parc. č. 1055/419 ostatná plocha o výmere 153 m²) za poskytnutú náhradu vo výške 7 318,08 eura. Následne žalobca využíjúc oprávnenie pre neho plynúce z ust. § 4a ods. 4 zák. č. 175/1999 Z. z., sa obrátil prostredníctvom podanej žaloby o určenie vyššej náhrady za vyvlastnené pozemky na súd. Na margo ďalších účastníčok konania (p. H. I. a p. G. E.) vedeného na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 9C/133/2012 o určenie, že predmetné dve vyvlastnené parcely patria do dedičstva po ich právnom predchodcovi bol dňa 05. 05. 2020 vyneseny rozsudok, ktorý okrem iného v rámci svojho výroku IV. právoplatného dňa 06. 05. 2010, žalobu žalobkyň vo zvyšnej časti zamietol. V ďalšom odvolací súd poukazuje na obsah odôvodnenia obsiahnutého v rámci bodov 44. a 45. napadnutého rozsudku majúcich vzťah k preukázaniu aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v tomto smere, s ktorými bodmi sa stotožňuje (§ 387 ods. 2 CSP). Tu je potrebné uviesť, že žalovaný napriek svojej procesnej obrane v tomto spore sa vôbec nebránil voči rozhodnutiu príslušného správneho orgánu, ktorým bola žalobcovi vyplatená základná finančná náhrada za vyvlastnenie v sume 7 318,08 eura, čím vôbec nespochybnil aktívnu legitímáciu vyvlastneného subjektu, ktorú však už v tomto spore spochybňuje.

29. V súvislosti zo strany žalovaného v jeho odvolaní namietaného nesprávneho určenia výšky finančného nedoplatku za vyvlastnené nehnuteľnosti, odvolací súd uvádza, že žalovaného námietku ako odvolateľa v tomto smere nepovažuje za dôvodnú, pretože prvoinštančný súd v tejto súvislosti postupoval v intenciách ust. § 4 ods. 3 zák. č. 282/2015 Z. z., o vyvlastňovaní, berúc pritom zreteľ na poskytnutie primeranej a spravodlivej náhrady za vyvlastnenie v zmysle podmienok zakotvených jednak v Ústave Slovenskej republiky a jednak aj v Listine základných práv. Celkovo mal k dispozícii 2 súkromné znalecké posudky (ZP vypracovaný znalcom E. B. a ZP vypracovaný znaleckou organizáciou UÉOS – Komerica, a.s.) a jeden znalecký posudok vypracovaný so súhlasom sporiacich sa strán Ústavom súdneho inžinierstva žilinskej univerzity v Žiline na základe zadania konajúceho súdu, pričom dva súhrnné znalecké posudky opodstatnene nepovažoval za objektívne a presvedčivé s bližším zdôvodnením v rámci bodu 38. napadnutého rozsudku.

30. Pri určení výšky finančnej náhrady (doplatku) za vyvlastnené nehnuteľnosti pre žalobcu v sume 7 981,92 eura, prvoinštančný súd dôvodne vychádzal zo záverov znaleckého posudku podaného Ústavom súdneho inžinierstva v Žiline a predovšetkým z platnosti tej zásady, že náhrada za vyvlastnenie má byť ekvivalentná, pričom jej výška sa má zisťovať analyzovaním miestneho trhu za použitia všetkých troch rovnocenných metód a nemôže ísť iba o cenu určenú podľa polohy (umiestnenia) nehnuteľnosti, o vyvlastnenie ktorej ide. Z uvedených dôvodov je potom možné prijať ten záver, že pojmy „trhová cena“ a „všeobecná náhrada“ sú navzájom totožné. Znalecký posudok Ústavu súdneho inžinierstva v Žiline v porovnaní s dvomi súkromnými znaleckými posudkami považoval súd prvej inštancie za najpresvedčivejší a najobjektívnejší, pretože jeho autori na základe metódy polohovej diferenciácie a porovnávacej metódy podrobne uviedli a vysvetlili metódu určenia všeobecnej hodnoty, použité koeficienty s tým, že aj náležite tieto údaje odôvodnili.

31. Vychádzajúc zo záveru znaleckého posudku vypracovaného Ústavom súdneho inžinierstva v Žiline ohľadom určenia všeobecnej hodnoty 2 vyvlastnených parciel žalobcovi nachádzajúcich sa v k. ú. B. ku dňu vyvlastnenia, súd prvej inštancie doposiaľ určenú výšku finančnej náhrady žalobcovi za vyvlastnenie v sume 7 318,08 eura nepovažoval za správnu, resp. dostatočnú a dôvodne potom vychádzal zo všeobecnej hodnoty takto vyvlastnených nehnuteľností žalobcovi určenej práve týmto znaleckým posudkom, t. j. vo výške 15 300 eur po zaokrúhlení. S poukazom na to, že žalobcovi už bola právoplatne priznaná suma 7 318,08 eura z titulu vyvlastnenia dvoch predmetných parciel, súd prvej inštancie následne rozdiel medzi týmito dvomi sumami (15 300 eur – 7 318,08 eura), t. j. sumu 7 981,92 eura, správne stanovil za vyššiu náhradu za vyvlastnenie, ktorá s poukazom na ust. § 4a ods. 4 zák. č. 175/1999 Z. z. prináleží v tomto spore žalobcovi.

32. Vzhľadom na obsah písomného podania znalca Ústavu súdneho inžinierstva v Žiline zo dňa 24.6.2022 reflektujúceho na námietky žalovaného ohľadne vypracovania daného znaleckého posudku, odvolací súd nepovažoval za dôvodnú odvolaciu námietku žalovaného odvíjajúcu sa od tej skutočnosti, že súd prvej inštancie napriek návrhu žalovaného nevykonal výsluch znalca k podanému znaleckému posudku Ústavu súdneho inžinierstva v Žiline.

33. S poukazom na ust. § 388 CSP a dôvodnosť časti podaného odvolania žalovaného týkajúceho sa priznaného úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 7 981,92 eura od 29.6.2019 do zaplatenia, odvolací súd konštatuje opodstatnenosť dôvodov podaného odvolania žalovaného, tak ako sú ním prezentované v bode IV. jeho odvolania zo dňa 5.9.2022. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že žalovaný v danom prípade nemôže byť v omeškaní od určitej doby, pokiaľ o samostatnom nároku na požadovanú vyššiu náhradu za vyvlastnenie doposiaľ nebolo právoplatne rozhodnuté.

34. Ako vecne správne, podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd potvrdil aj súvisiace výroky IV. a V. napadnutého prvoinštančného rozsudku.

35. O náhrade trov tohto odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 396 ods. 1, 2, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 CSP tak, že nárok na ich náhradu v rozsahu 100 % priznal úspešnému žalobcovi v tomto konaní voči neúspešnému žalovanému. O výške tohto nároku rozhodne súdny úradník súdu prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

36. Toto rozhodnutie prijal odvolací senát pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).